

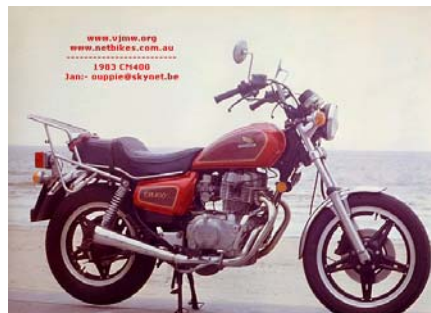
Tjugo tvåhju(v)liga år

...och minst lika många till att se fram emot

Mitt hojintresse väcktes redan i tonåren. När jag var 18 bast köpte jag min allra första hoj, en röd Yamaha XT 400 av 1982 års modell, på vilken jag tog mina första stapplande metrar bakom styret. Yamman blev dock inte långvarig. Efter bara några månader sålde jag den av ekonomiska skäl. Cirka ett år senare köpte jag en 1983 års Honda CM 400 T, också den röd. Efter en tid lackade jag om den i en djupblå candyfärg med motiv. Denna lilla hoj blev mitt övningskörningsoffer under två säsonger, tills jag slutligen, i oktober 1991, fick mitt mc-kort. Att få körkort på hösten resulterade i att jag körde hela första vintern.

Jag behöll den lilla customhojen i fem år. Under denna tid var jag en "riktig" knutte, vilket innebär att jag aldrig gick någonstans utan min skinnväst, mina cowboyboots eller min läderpung avsedd för tobak. När jag körde hoj, vilket jag gjorde i princip jämt under de månader av året som det går att köra, hade jag snörjeans och svart skinnjacka med fransar – naturligtvis helt utan skydd. Störtkrukan var självfallet en blanksvart öppen Nolan N 01 som jag hade plockat av skärmen på. Mattsvarta hjälmar fanns inte på den tiden.

Tre år senare blev det dags att byta upp sig lite. Jag sålde 400:an i början av säsongen, lånade en massa olika hojar på mc-firman där jag sommarjobbade och i slutet av sommaren köpte jag en svart Honda XBR 500 av 1985 års modell. Detta var 1994 och denna min trogna vän har jag levt med sedan dess, och ärligt talat vet jag inte om jag någonsin kommer att kunna skiljas ifrån henne.

På hösten 2005 köpte sig min kära Stefan en Kawasaki VN 1500 CT. Kort därefter gick han med i den eminenta klubben Vulcan Riders. Eftersom VRS inte är en "rasistisk" klubb har jag alltid varit välkommen på alla träffar och aktiviteter i egenskap av Stefans käreasta, trots att Gamla Bettan är av annan ras än Kaworna. Visst, hon har fått stå i grisfällan, men det mädde hon inte dåligt av. Hon fick ju sällskap av en annan söt Honda! Själv har jag stormtrivts i vulkanisters sällskap ifrån allra första stund, men jag hade beslutat mig för att inte gå med som Stefans familjemedlem utan ville vänta tills jag hade en egen vulkan.

Den första Vulcan Riders-träffen vi åkte på var Riksträffen på Tånga Hed 2006. Här blev jag passionerat förälskad i en väldigt speciell VN 800 Classic. Den var svart-beige, hade en supersnygg sadel och hälsade på mig varje gång jag gick förbi. Jag tog en massa bilder och den blev sedermera min återkommande våta dröm. Följande år lärde jag känna dess matte som heter RoseMarie och bor tillsammans med sin Stefan i Malmö. Vi talades vid flera gånger, oftast på träffar, och hon gav mig sitt löfte om att den dag som sötnosen blev till salu skulle jag få första tjing.

Sista helgen i mars 2008 skedde detta, och trots att jag lovat mig själv att inte köpa nytt förrän jag pluggat färdigt blev det omöjligt att stå emot. Den 4 april 2008 åkte vi till Malmö för att hämta min nya bäbis, som numera går under namnet Rosa (mest för att hedra RoseMarie som var så snäll och lät mig köpa moppen och därför att namnet passar så himla bra). I samma veva som köpet skedde anslöt jag mig till klubben och fick medlemsnummer #6070. Nu är jag alltså en lycklig vulkanägare och fullvärdig vulcanist, och jag längtar gräsligt mycket efter att få hänga med på alla aktiviteter iklädd en riktig Vulcan. Tack alla ni (särskilt min Stefan) som fick mig att mjuka upp min ekonomiskt strikta redighet!